

companys sotmeten el seu dictamen al Consell de la Mutual, que l'aprova. Passa després al Consell del Sindicat que també l'aprova, després d'unes lleugeres modificacions.

Tenim, doncs, la nova Secció en període constituent. Que tothom l'estudiï sense passió, fredament, amb tota serenitat. Sé que hi ha companys que en són contraris. És per això que de mo-

ment funcionarà independitzada de la Mutual.

Si tots els socis, tard o d'hora, s'inscriuen per al cobrament dels trenta primers dies, acabarà per incorporar-se a la Mutual com un fet natural, sense sotragades.

La casuística exposada pel company Mundi és prou aclaparadora per a decantar-nos cap a la nova Secció.

Escoles de Medicina

per
A. V.

ARREU existeix la creença que els metges rurals es distingeixen més en el conreu de la terra que en el de la ciència mèdica. Ens tenen en aquest concepte, més que la població rural, els profans de les ciutats. No cal dir que hem de lluitar aferrissadament per a desfer aquest equívoc, que dissortadament a tots ens afecta, puix no tan sols és denigrant per als metges rurals, sinó per a tot l'estament mèdic. Amb aquestes ratlles no em proposo altra cosa que tractar de les causes que fan apartar al metge de l'estudi de la Medicina (que per sort poques vegades succeeix) i el procediment per a evitar que això darrer ocorri.

En honor a la veritat, s'ha de dir i reconèixer que el concepte en què és tingut el metge de poble, peca d'exagerat, puix avui són molts més els metges aficionats a l'estudi que no pas a l'agricultura, ja que aquests es troben en minsa minoria.

Es pot assegurar que científicament els metges rurals han millorat considerablement; aquesta millora no és possible d'atribuir-la al perfeccionament de l'ensenyament de la Medicina en les Facultats, puix malgrat que aquest no es pot negar, resta totalment anul·lat per l'excés d'alumnes. Tot això fa que l'ensenyança sigui deficient en extrem, especialment pel que fa referència a les pràctiques de les diverses especialitats, puix es dona el cas tristíssim de no haver ensenyat pràcticament durant la carrera allò que en l'exercici de la professió haurà de fer-se a diari; tan sols gaudeixen d'aquelles ensenyances els que han estat alumnes

interns d'alguna clínica durant els seus estudis.

Aquests fets són sobrerament coneguts per tots nosaltres. El millorament científic que es palesa en el nostre estament, és degut, al meu entendre, a les hores d'estudi que actualment esmerça diàriament tot metge, ja que avui pocs metges rurals trobaríem que dediquin menys de dues hores diàries a l'estudi. Això darrer, de preferència ocorre en els primers temps d'exercici professional en un poble, puix és aleshores quan s'està més adalerit per a perfeccionar els coneixements mèdics. Molts metges, plens de voluntat i entusiasme per a tot el que fa referència a la Medicina, continuen indefinidament la seva tasca; però n'hi ha d'altres, que, malgrat el seu entusiasme, després d'uns anys arriben a perdre l'hàbit de l'estudi. ¿A què hem d'atribuir-ho? ¿Es degut a manca d'interès? ¿No! Jo tan sols crec que és ocasionat per manca d'ambient mèdic. En efecte: són molts els metges que per la situació de llurs pobles, es veuen privats durant dies i setmanes, de la companyia d'un altre metge, amb el qui podrien parlar de medicina i consultar els dubtes que sempre es tenen, quan es vol complir a consciència la nostra professió. Un altre contratemps fa estrellar la bona voluntat, i és el que ningú no ignora que tota mena d'estudi que no va acompanyat de la part pràctica corresponent, és ensopit, i per aquesta causa representa un ver sacrifici el seguir-lo.

A quin procediment apellarem per a remeiar allò més amunt esmentat? He de confessar abans